

Bir zamanlar kavurucu sıcakın hâkim olduğu, güneşin iyice hissedildiği bir günde, pazarda buz satan bir adamın bağırıları ne kadar ibretle doluydu düşünen ve ibret alabilenler için. Sıcakı fırsata çevirmek isteyen ancak erimeye başlayan buzlarını görünce telaşa kapılan bu adam, avazı çıkıncaya kadar şöyle bağırır: “Ne olursunuz sermayesi eriyen şu adama yardım edin” oradan geçen bir derviş, ibretle dinler bu bağırıları ve şöyle der: “Zaman sermayesini ve onun tükenişini şu adamın bu sözlerinden başka hiçbir kelime bu kadar iyi anlatamaz.”

Evet, zaman su gibi akıp gitmekte, buz gibi eriyip tükenmekte, eriyen bizim sermayemiz. Ticaret yapıyoruz adeta dünya pazarında, cennet karşılığında. Kazanmak varken durmanın zamanı mı? Durmak, boş işlerle uğraşmak, tatilim ve boş zamanım var, düşüncesiyle günahlara dalmak, iflas etmek ve kaybetmekle eş anlamlıdır. Bir an önce eriyen sermayemizi kurtarmanın telaşı içerisinde olmamız gerekmez mi? Geçen günleri geri getirmemiz mümkün değil elbette ki, gelecek zamana ulaşacağımızın da hiçbir garantisi yok. Öyleyse önemli olan bulunduğumuz anı Allah'ın rızası doğrultusunda en iyi şekilde değerlendirmektir. Ancak insanların çoğu, zamanlarının kıymetini bilemez de hep onu geçirmenin telaşına girerler. Boş zamanı öldürmeyi, onu, nasıl olursa olsun geçirmeyi kazanç olarak düşünürler. Peygamberimiz(s.a.v.) bu hususta bizleri uyarmaktadır:

“İnsanların çoğu şu iki nimette aldanmıştır: Sağlık ve boş vakit” (Buhari, Tilmizi ve İbni Mace) Müslüman'ın boşuna geçirecek zamanı olmamalı. Çünkü o, konuştuğunda hayır konuşur, onun susması dahi tefekkür içindir, yürümesi bir gayeye matuf olan müminin durması da bir maslahat nedeniyledir. O, bir iş yaptığında, bir eyleme teşebbüs ettiğinde o işin ve o eylemin İslam'a ve Kur'an'a uygun olup olmadığını inceden inceye hesap eder. Müslümanın çalışması da dinlenmesi de, bu minval üzere bütün plan ve programları da Müslümanca olmalı. Müslüman, mevsimler gibi değişen, zaman ve mekânın şartlarına göre şekil alan insan değildir. Evde farklı, çarşıda farklı, işte başka, boş zamanda daha başka bir insan portresi ikiyüzlülük kabul edilir.

Her yerde ve her zaman Rabbinin kendisini görüp gözettiği bilinciyle hareket eden insandır mümin "Nerede olursanız olun o sizinle beraberdir" (Hadit,4) buyuruyor yüce Mevla. Böyle bir teslimiyet, insanın tatil anlayışına da hâkim olmalı. Mescitte görüp gözetilen Allah, sahilde de tatil yerinde de görüp gözetmektedir. İnsanların içerisinde yaptıklarımızı meleklerle kayıt altına alan Allah, tek başımıza kaldığımız zamanda da yapıp ettiklerimizi kayıt etmiyor mu? İslam bir hayat nizamıdır; insanın her anını ve zamanını düzenler. İnsan Ramazanda nasıl kendine çeki düzen veriyorsa ramazandan ve bayramdan sonrada aynı gayret içerisinde olmalı. Çalışırken, alışveriş yaparken hak ve hukuka riayet eden Müslüman, tatilde de, boş zamanında da Allah'ın hakkına riayet etmeli, asli görev ve sorumluluklarını unutmamalı. Müslüman düğünü düğün, matemini matem atmosferinde geçirirken ne ifratın ne de tefritin tuzağına düşer. Ağlaması gereken yerde ağlayan, gülmesi gereken yerde gülen, sevinmesi gereken yerde sevinen, üzülmesi gerektiğinde üzülmelerini bilen iman adamı insan her hal-ü karda imtihan edildiğini bilmeli. Tatillerini günah işleme fırsatı olarak görmemeli.

Tatil anlayışımızın nasıl olmasının gerektiğini yüce Mevla bizlere şöyle bildiriyor:

"Bir işten boşalınca, yeni bir işe giriş ve sadece Rabbine yönel." (İnşirah,7-8)

"Doğrusu insana çalışmasından başka bir şey yoktur ve çalışmasında yakında görülecektir. Sonra ona karşılığı tastamam verilecektir"(Necm,39-41)

Müslümanın işi gücü Rabbinin rızasıdır. Müslüman hayırdan başka bir şey düşünmez. O, hayırlı bir işte yorulduğunda başka bir hayırlı işte dinlenir. Bu dünya ekim yeridir, ekim mevsiminde ki insanın yemesi içmesi, dinlenmesi neyse dünya da kulluk etmekle görevli insanın tatili de eğlenmesi de odur "O cennete girene dek hayır dilemeye ve hayır işlemeye doyumsuzdur" (Keşfu'l Hafa, II,215) buyuran Allah Resulü (sav), müminin hayırlı olan işlerinde yorulmayacağını bildiriyor.

Bu dünya müminin rahat etmesi için değildir. Bu dünya çalışıp çabalama yeridir. Asıl dinlenme yeri cennettir. Nasıl ki yeme ve içmeden yorulma söz konusu değilse farz olan; insanın ruhunu ayakta tutan ibadetlerde de yorulma olmaz. Çünkü ibadetlerin tatili olmaz. İbadetlerde devamlı olmak esastır Peygamberimiz(s.a.v.) buyuruyor ya: “Az olup devamlı olan ibadet makbuldür.” diye. Yüce Allah'ta: “Sana ölüm gelinceye kadar ibadete devam et”(Hicr,99) buyurarak uyarıyor bizleri.

İnsanın ibadet ve itaati kısıtlı zaman dilimlerine hapsedmesi İslam'ın kabul ettiği bir davranış değildir. Her an nefes alıp vermekteyiz, havadan sudan dünyanın bütün nimetlerinden faydalanırken “biraz ara verelim” diyor muyuz? Öyleyse her nimetin şükrünün ifadesi olan ibadetlere ara vermek ne insani ne de İslam'i bir davranış olur. Hem ibadetler ihlas ve samimiyet içerisinde yerine getirilir, şartlarına uygun olarak eda edilirse bu, insanın yorulmasına değil dinlenmesine, bunalmasına değil rahatlamasına, ruhunun doyumuna, kalbinin tatmin olmasına vesile olur. Aslında insanı yoran uhrevi gayesi olmayan dünyevi meşgalelerdir. Dünyanın yorgunluğunu sırtımızdan ibadet ve itaatin manevi ve dinlendirici atmosferine girerek atabiliriz. O zaman yük olan yorgunluklarımız hafifler, yoğunlukların arasında kaybolduğumuz bir zamanda bir nefes ve hayat iksiri olur bizler için ibadet ve itaat. İslamdan ve imandan kopuk bir anlayışın girdabına yakalanmış insanların tatilleri dahi yorgunluktur. Boş gidip günahları sırtlarına yükleyerek kalpleri katılaştırmış insanların tatil dönüşleri 'dinlenmek midir yoksa dinden uzaklaşmak mıdır' bir düşünelim!

Yüce Allah bir ayetinde şöyle buyuruyor:

“Allah'ın sana verdiği her şeyde ahiret yurdunu ara; bu arada dünyadan da nasibini unutma.” (Kasas, 77) bu ayet her fırsatı ahiret için değerlendirmek gerektiğini bizlerden isterken dünyadan da nasibimizi unutmamamızı gerektiğini bildiriyor. Dünya geçici, ahiret ise ebedidir. Dünya bir gölgelik, ahiret ise asıl vatan. Dünya zevki sefası nefsimizin hoşuna giderken ahiret için çalışıp çabalamak Rabbimizin hoşuna gidiyor. İşte kazanmak ile kaybetmek arasındaki ince ve hassas olan nokta budur. Bu dengeyi gözettiğimiz zaman tatillerimiz belki ibadet hükmünü alır. “iki günü eşit geçen ziyadadır.” (Keşfu'l Hafa, 323) düsturunu asla göz ardı etmemeli, her

geçen gün ahiret heybesine koyabildiklerimizin hesap ve kitabını yapmalıyız. Her günün kendine ait ibadetleri vardır. Bu günümüz bir önceki günden daha verimli ve faydalı değilse zararımız söz konusudur. Çünkü ortaya koyduğumuz zaman sermayesi boşuna gitmiş, ona hıyanet etmiş oluruz. Allah verdiği nimetleri bizlere emanet olarak vermiştir, hesabını da mutlak soracaktır. Bir sene boyunca ibadet ve itaatine devam eden sonra "Müslüman da tatil yapmalı" anlayışına sığınarak sahillerde, tatil beldelerinde haram işleyen, günahları meşru sayan, alabildiğine israf eden, sözüm ona, dindarların artık dindar olmadıkları /dinden olmadıkları inkâr edilemeyecek bir gerçektir.

Bugün, maalesef tatili bir kaçış, kurtuluş olarak algılar oldu insanlar çoğunlukla. İnsanlar eşten-dosttan, anadan-babadan, akrabalarından, iş arkadaşlarından, kapı komşularından, arkadaşlarından kaçarak dinlenebileceklerini zannederler. Baş başa kalacakları insanları etraflarından dağıtabildikçe rahat edeceklerini düşünürler. Hâlbuki İslam'a uygun tatil anlayışındaki mü'min, ertelenen sıla-i rahimi tatiller nedeniyle yeniden hatırlayarak o açığın kapanmasına gayret etmeli, sevinçlerin paylaştıkça, insanların kucaklaştıkça, ellerin öpüldükçe, başların okşandıkça topluma karşı görev ve sorumluluklarımızı yerine getirebilme hususunda yeni bir güç ve enerjiye vesile olunacağını gösterebilir insanlığa.

Mümin, ibnül vakit yani vaktin oğludur. Mümin bütün zamanları kendine gelmek, Rabbine kulluk ederek onun rızasına nail olmak için bir fırsat aralığı bilmeli. Çünkü yarın huzur-u mahşerde her dakikanın hesabını yüce Mevla bizlerden soracaktır. "Bir kimse kıyamet günü ömrünü nerede tükettiğinden, ilmi ile ne gibi işler yaptığından, malını nerede kazanıp nerede harcadığından, vücudunu nerede yıprattığından sorulmadıkça bulunduğu yerden ayrılamaz" (Tirmizi, Kıyamet, 1) buyuruyor yüce Resul.

Boş zamanlar aslında boş değil, başka bir işin ve meşguliyetin zamanıdır. "Boş" denmesi

başıboş olduğunu zanneden, boşluk içerisinde olan, gayesi ve hedefi olmayanların uydurmasıdır. Tatillerimizi, ibadetlerimizdeki eksik ve gediklerimizi tamamlamanın fırsatı olarak bilmeliyiz; hem kendimizin hem de bizlere emanet olarak verilen çocuklarımızın dini eğitimlerine ayırmalıyız. Normal eğitim ve öğretim zamanlarında evlatlarımızın dünyevi gelecekleri için kaygılandığımız gibi, tatil zamanlarında da onların ahiret kaygılarını gidermenin peşine düşmeliyiz. Çocuklarımıza bırakılacak en büyük mirasın dini ve ahlaki eğitimleri olduğunu düşünmeliyiz. Bir babanın evladını milyarlarca para ödeyerek dersanelere, dil kurslarına gönderdiği, sosyal aktivitelere para akıttığı bir zamanda kazancının ne kadarını kuran eğitimi ve öğretimi için harcıyor? Tatillerde camiler ve çeşitli eğitim kurumlarının düzenlemiş olduğu yaz kuran kurslarına ne kadar değer veriyoruz bir düşünelim. Netice umduğumuz ve beklediğimiz gibi değil. “Hiç olmasa çocuğum bir harf öğrensin yeter” dememeli bu yaz en azından Kur'an-ı Kerim'i iyice bellemeli, gerekli ezberleri yapmalı, dini eğitimlerini azami ölçüde ve imkanların el verdiği oranda” almalı diye düşünmeliyiz. Sonra da tatillerimizi çocuklarımızın Kur'an-ı Kerim eğitimine göre ayarlamalı. Haşa, Kur'an eğitimi angarya bir iş; tatili de asıl olarak gördüğümüz zaman bunun neticesi ağır olur hem evlat hem baba ve anne hem de toplum için.

Çocuklarımız bizim hiç bir fedakârlıktan kaçınmayacağımız ciğer parelerimizdir. Onların ateşte yanmasını istemeyen, ayaklarına bir diken batsa onun acısını iliklerine kadar hisseden anne ve babalar, hissiyatlarınızı uyandırın! Bu yaz ve her zaman plan ve programlarınızı hem kendiniz hem de evlatlarınızın Kur'an ve dini eğitimine göre yapın.

En hayırlı evlat olmak ve en hayırlı insan olmak Kur'an okumak ve onu yaşamakla mümkündür. “Sizin en hayırlınız Kur'an-ı öğrenen ve öğretenidir” buyurmuyor mu Allah Resulü.

“Doğrusu kuran Allah'ın kullarına sunduğu ziyafet sofrasıdır. O halde gücünüz yettiğince onun

ziyafetini kabul edin, her ziyafet sahibi davetine gelinmesini ister. Allah'ın ziyafeti ise Kur'an'dır. O halde onu bırakmayın." (Kenzu'l Ummal, I. 513-514)

Var mıyız tatillerimiz bu yaz Kur'an'la olsun. Var mıyız açlığımızı ve susuzluğumuzu Kur'an'ın sofrasında gideremeye, Rabbimizin davet ettiği Kur'an sofrasından doymaya.

Evet, tatil yerlerimiz kuran kursları ve camilerimiz olurken tatil yaptığımız arkadaşımızda Kur'an olsun. Kur'anla dirilelim ve Kur'anla dinlenelim. Bıktırmadan ve usanmadan Kur'an-ın ikliminde gezintiye çıkalım. Görmediklerimiz hakikatleri ferasetle sabırla onun açtığı ufuktan izleyelim. Bu tatil dönüşümüz muhteşem ve dopdolu olsun.

Özellikle yaz döneminde camilerin bahçeleri cıvılcıvılcı çocuk sesleriyle şenlenerek bir sevinç cümbüşüne dönerken, o çocuklar küçücük yürekleriyle ve minnacık elleriyle büyük büyük Kur'anlara sımsıkı tutunup cami ve kursların yollarına koyulurken büyükler, anne babalar ve hocalar olarak üzerimize düşen görevlerin olduğunu unutmamalıyız. Onların gözlerindeki ışıltıları, gönüllerindeki heyecanı fırsata çevirmenin yollarını araştıralım. Onları Kur'an'dan Allah'tan ve dinden uzaklaştıracak davranışlardan şiddetle kaçınalım. Zira Kur'an eğitimi iradeyle ve sevdirecek ve sevindirerek yapılması gereken İslam'ın bir emridir. Zorla yapılan eğitim ve öğretimin insanda müspet etki yerine menfi bir tesir bırakacağı gerçek bir vakıadır. Zorluğu belki buradan kaynaklanmaktadır. Bu nedenle Kur'an eğitimi ve öğretimi biraz sabır ve gayret gerektiren bir süreçtir. Çocukların bu işi severek yapmaları için çeşitli hediye ve aktiviteler de önemlidir. Verimli ve faydalı olabilmek için başarılı olanları onura etmek, onları motive etmek açısından büyük bir ehemmiyet taşır. Bu bağlamda başta diyanet işleri başkanlığı olmak üzere çeşitli dernek ve vakıfların ciddi gayret ve teşvikleri söz konusudur. Biraz da biz gayret edelim de bu yaz tatillerimizi Kur'an'a göre ve Kur'anla geçirelim...

Selam ve dua ile...